

Hartig Miklós, a veszprémi könyvkötők tanára

Faludi Viktória

Egy jó tanár karaktere, gondolatai, tanításai egy életen át elkísérnek. Erre jó példa egy közel negyven évvel ezelőtti emlékem a könyvkötői márványozásról. Egészen eddig szunnyadt bennem a nyolcvanas évek elején, a Veszprémi Nyomdában a könyvkötők szakoktatójától látott csoda.

Hartig Miklós tanár úr szakkör keretében minden érdeklődőt, szedőt, fotóst, montírozót szárnyai alá gyűjtött, és értelmes, hasznos elfoglaltságot kínált tanítás után a diákoknak. Személye nemcsak mint tanár, hanem mint ember is sok veszprémi nyomdásztanulónak mutatott jó példát. Máig aktív sportemberként a természet és a nyomdászat tiszteletét tanította, mérhetetlen türelemmel, szeretettel, gondossággal terelt bennünket jó irányba.

Hartig Miklós 1982-ben került a Veszprémi Nyomdába, ahol nagy szükség volt egy jó könyvkötő szakoktatóra az utánpótlás biztosítása érde-

kében. A kiváló szakember 1979-ben Budapesten a levéltárban dolgozott, amikor minisztériumi kitérítést kapott munkájáért, majd ezt követően folytatta pályafutását Veszprémben a könyvkötők oktatójaként.

Tudása legjavát átadva igyekezett minden diákkal megszerettetni a könyvkötés mesterségét, a természet tiszteletére, a szakma iránti alázatra nevelte tanítványait. Szabad idejében számos ki-

rándulást és túrát szervezett a diákjainak, de az is előfordult, hogy a végzős nyomdászokat elkísérte szerenádozni, hogy igazi zeneélménnyel búcsúzzanak a végzős diákok szeretett tanáraiktól. Minden reggel lendületes léptekkel, mosolyogva érkezett a tanműhelybe, és arra is akadt példa, hogy reggeli tornára vezényelte ki a nyomda sportpályájára a reggel hétkor álmosan hunyorgó könyvkötőtanulókat. Egy jelenség volt, és nem véletlen, hogy szedőtanulóként is jól emlékszem a könyvkötők kiváló oktatójára. Minden érdeklődő, szakma iránt elkötelezett diákot tanított, támogatott, segített.

Az oktatóként eltöltött több mint két évtized alatt rengeteg jó könyvkötőt nevelt a szakmának. Az 1989-es esztendőben az országos szakmunkástanuló versenyen három diákja is bekerült a bűvös első 10-be, az első, a 6. és a 8. helyezést is Hartig Miklós tanítványa hozta el a versenyről.

A 2019. december 12-én megrendezésre kerülő Grafikaársony összeövetelünkön az Óbudai Egyetemen vele is találkozhatnak a szakma ifjú képviselői a könyvkötői márványozás workshopon!

Milyen a jó tanár?

Nehéz feladat jó tanárrá válni. Iszonyú sok munka, kitartás és rendületlen hit az emberi jószágban. Mit kellene kapnia a nyomdaiparnak a szaktanároktól? Jó esetben a jövő elkötelezett szakembereit.

Az ipar képviselői részéről azonban több elégedetlen véleménnyel is találkoztam a fiatalok felkészültségét illetően. Persze vannak kiválóak, közepesek és kevésbé jók is. Ez természetes, de nézzünk mélyen a szívünkbe! Igazságos dolog naprakész tudást várni a frissen végzett szakemberektől? Az oktatóktól, akik esetleg már öt-tíz vagy még több éve főállású oktatóként dolgoznak? Gyorsan fejlődik, változik a technológia, de

mi a helyzet a tananyaggal? A változásokat a tan-
könyvek hogyan követik? Hány éve kiadott tan-
könyvekből tanulnak a szakmunkások?

A gyorsan fejlődő iparág változásait csak a ta-
nárok folyamatos képzésével és az iparág képvi-
selőinek hathatós támogatásával lehet követni.
Támogassuk a munkájukat, nagyon sok múlik
azon, hogy milyen alapokkal és kötődéssel ke-
rülnek ki a termelésbe a frissen végzett szakem-
berek!

Leginkább az számít, hogy milyen példát mu-
tatunk a jövő szakembereinek, mindegy, hogy
tanárok vagy kollégák vagyunk.

A Magyar Grafika honlapján már több éve el-
kezdtük összegyűjteni a szakmai képzés tanárait.
Sajnos a vártnál kevesebb írást kaptunk a sokak
által ismert tanárokról, így most a szakmai kép-
zés jelenlegi képviselőit szeretném megszólítani,
hogy mutassanak példát, és emlékezzenek meg
egy vagy több, számukra kedves, tisztelt, szere-
tett tanárukról, oktatójukról vagy kollégájukról,
akitől tanultak valamit.

Tisztelet és főhajtás az előttünk járóknak, biza-
lom és szeretet az utánunk következőknek!

